

Sygn. akt II K 885/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim Wydział II Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dariusz Barczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Smug

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniach 31 stycznia 2017 roku, 09 lutego 2017 roku, 28 lutego 2017 roku

sprawy **P. D.(D.)**, urodzonego (...) w O., syna E. i E. z domu N.

oskarżonego o to, że: I. w dniu 11 sierpnia 2016r. w O.w woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu o stężeniu 1,15 mg/l, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Św. sygn. akt VI K 382/08 i Sądu Rejonowego w Ostrowcu Św. sygn. akt VI K 472/05 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

to jest o przestępstwo z art. 178a§4kk

II. w dniu 11 sierpnia 2016r. w O.w woj. (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierował samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, znacznie obniżającym sprawność psychomotoryczną, a nie dostosował prędkości oraz sposobu jazdy do warunków panujących na drodze, nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego spowodował w rejonie ulicy (...) wypadek, zjechał z ulicy i uderzył w przydrożny mur i spowodował u pasażerki K. G. obrażenia ciała w postaci złamania trzonu kości ramieniowej prawej oraz potłuczenia ogólnego ciała skutkujących naruszeniem czynności ciała na okres czasu przekraczający dni siedem

to jest o przestępstwo z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk

I. w ramach czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia oskarżonego P. D. uznaje za winnego tego, że: w dniu 11 sierpnia 2016r. w O.w woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest występku z art. 178a§1kk i za to na podstawie art. 178a§1kk skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42§2kk i art. 43§1kk orzeka wobec oskarżonego P. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 43a§2kk orzeka od oskarżonego P. D. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000zł (pięć tysięcy złotych);

IV. w ramach czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia oskarżonego P. D. uznaje za winnego tego, że: w dniu 11 sierpnia 2016r. w O.w woj. (...), kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, znacznie obniżającym sprawność psychomotoryczną, zjechał z ulicy i uderzył w przydrożny mur, w wyniku czego pasażerka pojazdu K. G. odniosła obrażenia ciała w postaci: złamania trzonu kości ramieniowej prawej oraz potłuczenia ogólnego ciała, skutkujące

naruszeniem czynności narządu ruchu na okres czasu przekraczający dni siedem, to jest występku z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk i za to na podstawie art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 42§2kk i art. 43§1kk orzeka wobec oskarżonego P. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

VI. na podstawie art. 85kk, art. 85a kk, art. 86§1kk orzeczone wobec oskarżonego P. D. w pkt I i IV kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85kk, art. 85a kk, art. 86§1kk w zw. z art. 90§2kk orzeczone wobec oskarżonego P. D. w pkt II i V zakazy prowadzenia pojazdów łączy i wymierza mu łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

VIII. na podstawie art. 43b kk orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie jego treści na tablicy ogłoszeń w budynku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim przez okres miesiąca;

IX. na podstawie art. 627kpk zasądza od oskarżonego P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 28 lutego 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 885/16 – w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych

W oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie o sygn. akt II K 885/16 materiału dowodowego Sąd uznał P. D. za winnego popełnienia:

- przestępstwa z art. 178a§1kk – polegającego na tym, że w dniu 11 sierpnia 2016 roku w O., w woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości;
- przestępstwa z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk – polegającego na tym, że w dniu 11 sierpnia 2016r. w O. w woj. (...), kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, znacznie obniżającym sprawność psychomotoryczną, zjechał z ulicy i uderzył w przydrożny mur, w wyniku czego pasażerka pojazdu K. G. odniosła obrażenia ciała w postaci: złamania trzonu kości ramieniowej prawej oraz potłuczenia ogólnego ciała, skutkujące naruszeniem czynności narządu ruchu na okres czasu przekraczający dni siedem.

W odniesieniu do czynu z art. 178a§1kk, przypisanego oskarżonemu w pkt. I wyroku z dnia 28 lutego 2017 roku o sygn. akt II K 885/16

W ocenie Sądu zarówno stopień winy oskarżonego jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu w pkt. I wyroku czynu, zważywszy na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia, motywację oraz groźące skutki, są znaczne. Podejmując decyzję o prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oskarżony nie był zdeterminowany żadnymi istotnymi okolicznościami zewnętrznymi, które mogłyby w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwić jego naganne zachowanie. Swoim zachowaniem oskarżony wykazał lekceważący stosunek zarówno do obowiązującego porządku prawnego, jak i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Kierowanie samochodem przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości narusza podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stan taki powoduje bowiem ograniczenie możliwości podejmowania decyzji i reakcji odpowiednich do panującej na drodze sytuacji. P. D. to osoba młoda, zdrowa. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie.

W świetle powyższego w pełni uprawnionym jest wniosek, że w inkryminowanym czasie miał on w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim zachowaniem. Choć na datę wydania wyroku w przedmiotowej sprawie nastąpiło zatarcia skazania, to jednak wobec uprzedniej karalności – co wymaga podkreślenia – za jazdę w stanie nietrzeźwości, oskarżony winien zdawać sobie sprawę nie tylko z naganności swego zachowania, ale także grożących mu konsekwencji. Mimo to, nie mając ku temu żadnego racjonalnego powodu (oskarżony sam nie potrafił wskazać przyczyn swego postępowania) P. D. podjął świadomą decyzję o prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości, po spożyciu kilku piw. Przeprowadzone bowiem badania stanu jego trzeźwości urządzeniem elektronicznym A. I. – Nr seryjny (...) o godzinie 1:40 wskazały 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu alkoholu, o godzinie 1:59 – 1,19 mg/l alkoholu

w wydychanym powietrzu. Stwierdzona u niego zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza ponad czterokrotnie przekroczyła wartość określoną w art. 115§16kk. W tym miejscu wskazać należy, iż decydując się na jazdę w stanie nietrzeźwości, oskarżony nie tylko narażał siebie, ale także innych uczestników ruchu drogowego na utratę zdrowia, a nawet życia.

W zasadzie na korzyść oskarżonego przemawia fakt, iż swoim zachowaniem nie utrudniał niniejszego procesu, a na datę wydania wyroku nastąpiło zatarcie jego uprzednich skazań.

Natomiast na jego niekorzyść świadczy przede wszystkim podjęcie świadomej decyzji o prowadzeniu w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Bez żadnego racjonalnego powodu, oskarżony swoim zachowaniem wykroczył przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, narażając tym samym nie tylko siebie, ale i innych uczestników ruchu drogowego na niebezpieczeństwo utraty zdrowia, a nawet życia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznając P. D. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a§1kk, na podstawie art. 178a§1kk skazał go na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie nie można zapomnieć o tym, że skazując za przestępstwo z art. 178a§1kk Sąd zobligowany jest orzekać także środki karne o charakterze prewencyjnym i finansowym.

W czasie popełnienia przedmiotowego występku oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, dlatego też Sąd na podstawie art. 42§2kk i art. 43§1kk orzekł wobec niego środek karny – przewidziany w art. 39 pkt 3kk – w jego najsurowszej postaci, bowiem w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Takie rozstrzygnięcie uzasadnia przede wszystkim wysoki poziom zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego – ponad czterokrotnie przekraczający próg stanu nietrzeźwości, określony w art. 115§16kk, jak również okoliczności popełnienia czynu.

Orzeczone przez Sąd 4-letni okres obowiązywania takiego zakazu uwzględnia stopień spowodowanego przez oskarżonego niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, czas i miejsce popełnienia przestępstwa, rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, rodzaj pojazdu jakim poruszał się oraz jego sytuację osobistą i rodzinną.

Dodatkowo, na podstawie art. 43a§2kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny określony w art. 39 pkt 7kk w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość ów świadczenia została orzeczona w dolnych granicach. Zgodnie bowiem z treścią wyżej powołanego przepisu przedmiotowe świadczenie pieniężne można orzec w wysokości do 60.000 zł.

W odniesieniu do czynu z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk, przypisanego oskarżonemu w pkt. IV wyroku z dnia 28 lutego 2017 roku o sygn. akt II K 885/16.

W realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę zarówno rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia, motywację oraz grożące skutki, Sąd doszedł do przekonania, iż zarówno stopień winy jak i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego (przypisanego mu w pkt. IV wyroku) ocenić należy jako wysokie. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż przedmiotowego czynu P. D. dopuścił się w stanie nietrzeźwości, a więc w

stanie znacznie obniżającym u niego sprawność psychomotoryczną. Przeprowadzone badania stanu jego trzeźwości urządzeniem elektronicznym A. I. – Nr seryjny (...) w zasadzie w niedługim czasie od zdarzenia wskazały zawartość alkoholu

w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza ponad czterokrotnie przekraczającą wartość określoną w art. 115§16kk. Nie mając żadnego racjonalnego powodu oskarżony zdecydował się na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości. On sam nie potrafił wskazać przyczyn dla których podjął świadomą decyzję o prowadzeniu pojazdu w takim stanie. Świadomą, bowiem nie był on leczony psychiatrycznie ani neurologicznie, co rodzi w pełni uzasadniony wniosek, że w inkryminowanym czasie miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu, a co więcej pokierowania swoim postępowaniem. Zauważyć należy, iż samochód, którym oskarżony się poruszał, nie stanowił jego własności, co tym bardziej winno go powstrzymać od jazdy owym autem. Prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości zawsze rodzi za sobą niebezpieczeństwo w postaci utraty zdrowia a nawet życia nie tylko kierującego pojazdem, ale także innych uczestników ruchu drogowego. Taka sytuacja miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. W inkryminowanym czasie bowiem wraz z P. D. pojazdem na przednim miejscu pasażera podróżowała K. G.. Ponieważ ona sama znajdowała się w stanie nietrzeźwości i jak zeznała w czasie zdarzenia spała, kluczyki od auta zaś znajdowały się

w schowku, nie była w stanie wyrazić swego ewentualnego sprzeciwu co do zachowania oskarżonego, a co za tym idzie w odpowiedni sposób zareagować. Podkreślenia wymaga, że to na oskarżonym jako kierowcy nie tylko spoczywał obowiązek przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (które umyślnie naruszył decydując się na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości), ale także odpowiedzialność za bezpieczeństwo swej pasażerki, także znajdującej się w stanie nietrzeźwości. Tymczasem na skutek „złamania” przez oskarżonego w/w zasad, P. D. będąc w stanie nietrzeźwości znacznie obniżającym sprawność psychomotoryczną, zjechał z ulicy i uderzył w przydrożny mur, w wyniku czego podróżująca wraz z nim K. G. odniosła obrażenia ciała w postaci złamania trzonu kości ramieniowej prawej oraz potłuczenia ogólnego ciała, skutkujące naruszeniem czynności narządu ruchu na okres czasu przekraczający dni siedem. Kierując się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego w pełni uzasadnionym jest wniosek, że w zasadzie tylko czas zajścia (około godziny 1.00 w nocy) sprawił, że nie doszło do innych znacznie poważniejszych skutków. Zważyć bowiem należy, iż miejsce gdzie doszło do zdarzenia to jedna z głównych ulic w mieście, gdzie porze dziennej panuje znaczne natężenie ruchu.

Na korzyść oskarżonego, podobnie jak w przypadku pierwszego z przypisanych mu czynów przemawia fakt, iż swoim zachowaniem nie utrudniał niniejszego procesu, a na datę wydania wyroku nastąpiło zatarcie jego uprzednich skazań.

Natomiast na jego niekorzyść świadczy przede wszystkim fakt, iż decydując się na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, realnie narażając podróżującą z nim pasażerkę na niebezpieczeństwo utraty zdrowia, a nawet życia. W wyniku jego zachowania K. G. doznała bowiem obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządu ruchu na okres czasu przekraczający siedem dni.

W tym stanie rzeczy Sąd uznając P. D. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk, na podstawie art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, dlatego też Sąd w oparciu o dyspozycję art. 42§2kk i art. 43§1kk orzekł wobec niego środek karny – przewidziany w art. 39pkt3kk – w jego najsurowszej postaci, bowiem w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. Takie rozstrzygnięcie uzasadnia nie tylko wysoki poziom zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego – ponad czterokrotnie przekraczający próg stanu nietrzeźwości, określony w art. 115§16kk, ale okoliczności popełnienia czynu, w tym wynikające z niego skutki.

Zgodnie z art. 47§3kk sąd powinien orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w zdarzeniu w wysokości nie mniejszej niż 10 000 zł. Zważywszy jednak na relacje łączące oskarżonego z pokrzywdzoną, jednoznaczne stwierdzenie pokrzywdzonej, która stwierdziła, że nie chce żadnych pieniędzy od oskarżonego, sąd zastosował treść art. 47§4kk. Uznając jednocześnie, że jeśli można zasądzić kwotę mniejszą niż wskazana w §3 art. 47, w sytuacji wyraźnego oświadczenia pokrzywdzonej, o tym, że nie chce jakiegokolwiek zadośćuczynienia, możliwym też jest niezasądzenie

żadnej kwoty. Zasądzenie symbolicznej nawiązki byłoby sprzeczne z ratio legis tego przepisu, dlatego takie rozstrzygnięcie uznać należy, w świetle brzmienia art. 47§4kk jako dopuszczalne.

Stosownie do treści art. 85§1kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Kryteria łączenia kar określa art. 86kk. Zgodnie z tymże przepisem (art. 86§1kk) wymierza się ją w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; przy czym karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Wysokość kary łącznej oznaczona granicami określonymi w art. 86kk uzależniona jest nie tylko od bliskości podmiotowej i przedmiotowej popełnionych przestępstw, lecz również od rodzaju i rozmiaru wyrządzonej w mieniu szkody, pobudek i sposobu działania sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, sposobie życia przed wkroczeniem na drogę przestępczą i późniejszego jego zachowania się (wyrok SN z dnia 5 lutego 1980r., III KR 9/80, OSNPG 1980, nr 11. poz. 139).

Zgodnie zaś z brzmieniem art. 85a kk – dodanym przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku, a który wszedł w życie 01 lipca 2015 roku – orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W świetle całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania co do słuszności zastosowania wobec oskarżonego zasady absorpcji. Wpływ na takie stanowisko Sądu miały przede wszystkim okoliczności w jakich doszło do zajść będących przedmiotem postępowania, w szczególności nieznacznym czasem jaki upłynął pomiędzy nimi. Zważyć należy, iż mamy tutaj do czynienia w zasadzie z dwoma zdarzeniami, następującymi po sobie. W obu przypadkach P. D. znajdował się w stanie nietrzeźwości. W takim stanie też zdecydował się na jazdę samochodem w ruchu lądowym, po przejechaniu zaś określonego odcinka drogi, w dalszym ciągu kierując w/w autem umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym doprowadzając do wypadku drogowego.

W tym stanie rzeczy, Sąd w oparciu o dyspozycję art. 85kk, art. 85a kk i art. 86§1kk orzeczone wobec oskarżonego w pkt. I i IV wyroku kary pozbawienia wolności połączył, wymierzając mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wymierzona wobec oskarżonego kara łączna w w/w wymiarze jest adekwatna do rangi popełnionych przez niego czynów zabronionych. Uwzględnia też cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do niego, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. P. D. swoim zachowaniem naraził innych uczestników ruchu drogowego na niebezpieczeństwo utraty zdrowia a nawet życia i w zasadzie tylko szczęśliwy zbieg okoliczności (głównie pora w jakiej doszło do zdarzeń) sprawił, że nie doszło do znacznie poważniejszych skutków, choć nie można zapominać o obrażeniach ciała jakich doznała podróżująca wraz z nim w inkryminowanym czasie K. G.. Jednocześnie zważywszy na brzmienie art. 69§1kk zdaniem Sądu brak było podstaw do skorzystania względem oskarżonego z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia kary. O ile bezspornym jest, iż na datę wydania wyroku w przedmiotowej sprawie, P. D. był osobą niekaraną (nastąpiło bowiem zatarcia skazania w odniesieniu do uprzednio wydanych w stosunku do niego wyroków skazujących), to jednak w czasie popełnienia przestępstw z art. 178a§1kk oraz art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk był on osobą skazaną na karę pozbawienia wolności (wyroki wydane w sprawach: VIK 472/05 oraz VIK 382/08).

W ocenie Sądu wszelkie niedogodności wynikające z orzeczonej kary winny być objęte jego przewidywaniem zanim zdecydował się na jazdę samochodem w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, świadomie narażając innych uczestników na niebezpieczeństwo utraty zdrowia czy życia i nie mogą obecnie wpływać na złagodzenie odpowiedzialności.

Nie powielając wyżej poczynionych rozważań odnośnie zasad wymierzenia oskarżonemu kary łącznej, Sąd kierując się tożsamymi względami zdecydował się na zastosowanie zasady absorpcji także w odniesieniu do orzeczonych środków karnych. Dlatego też, stosownie do dyspozycji art. 85kk, art. 85a kk, art. 86§1kk w zw. z art. 90§2kk, orzeczone wobec P. D. zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów połączył i wymierzył mu łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

W ocenie Sądu taka decyzja przyczyni się do kształtowania w świadomości oskarżonego, przekonania o braku pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości dla tzw. „pijanych kierowców”, tym bardziej, iż to właśnie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych jest postrzegany przez społeczeństwo jako największa dolegliwość dla kierowcy. Oczywiście przy założeniu, że będzie respektowany przez oskarżonego. Dodatkowo, nie sposób nie doceniać prewencyjnej funkcji tegoż środka karnego.

W realiach niniejszej sprawy, zważywszy na charakter oraz sposób popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów Sąd uznał za konieczne orzeczenie w trybie art. 43b kk podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego treści na tablicy ogłoszeń w budynku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim przez okres miesiąca. Zważyć należy, iż ten środek karny ma na celu funkcję informującą. Osoby, które przeczytają wywieszony wyrok, uświadomią sobie, że spowodowanie wypadku w stanie nietrzeźwości skutkuje poważnymi konsekwencjami.

Biorąc pod uwagę sytuację osobistą, rodzinną i majątkową oskarżonego, Sąd w oparciu o treść art. 627kpk zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350 zł tytułem kosztów sądowych. Na kwotę tę składają się: opłata od kary pozbawienia wolności (na podstawie art. 2ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych) tj. 180 zł, karta karna – w wysokości 30 zł, koszt opinii biegłego lekarza patomorfologa – 100 zł, zryczałtowane wydatki za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w łącznej kwocie – 40 zł.

Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na swym utrzymaniu. Podejmuje prace dorywcze, osiągając z tego tytułu miesięczne dochody rzędu 1.000 zł. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Tym samym w pełni uprawnionym jest wniosek, że będzie on w stanie zgromadzić odpowiednie środki finansowe na uiszczenie zasądzonych kosztów sądowych. Co więcej w trakcie niniejszego postępowania, korzystał z fachowej pomocy wykwalifikowanego obrońcy z wyboru, z czym niewątpliwie wiązały się określone wydatki.